

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

René VICTOR. — Twee Vlaamsche rechtsboeken.
Karel JACQUEMYN. — De praktische toepassing der wet op het sociaal verweer.

RECHTSPRAAK.

Hof van Beroep Brussel. — 9e kamer. — 25 April 1934. — Strafvordering. — Vrijwillige tusschenkomst. — Voorwaarden der ontvankelijkheid.
Hof van beroep Brussel. — 3e kamer. — 2 Mei 1934. — Scheiding van lijf en goederen. — Verzoening een middel van niet-ontvankelijkheid en terzelfdertijd stilzwijgende afstand van recht.
Hof van Beroep Brussel. — 9e kamer. — 21 April 1934. — Strafrecht. — Aanstelling burgerlijke partij. — Geldigheid bij middel van conclusies.
Handelsrechtbank Antwerpen. — 1e kamer. — 17 April 1934. — Bevrachting. — Avarië. — Verschil van gewicht. — Schipper. — Verantwoordelijkheid.

ONZE TAAL VOOR HET KRIJGSGERECHT.

Krijgsraad van Antwerpen. — 24 April 1934. — Taalgebruik voor het krijgsgerecht.

Burgerlijke Rechtbank Mechelen. — 19 Maart 1934. — Tuchtstraffen. — Boeten mogen niet verhoogd worden.
Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen. — 8e kamer. — Doolbareelen. — Verkeer. — Wijze van aankondiging.
Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen. — 8e kamer. — 21 Maart 1934. — Strafvordering. — Politie-rechtbank. — Veroordeeling bij verstek. — Wijze van verzet. — Verklaring ter griffie. — Onontvankelijkheid.
Werkrechtssraad Antwerpen. — 11 April 1934. — Dagbladschrijver van beroep. — Werkrechtssraad onbevoegd. — Ontijdige opzeg.

NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK.

Rb. Groningen. — Kort geding, 1 December 1933. — Pandbeslag op een bij gearresteerde gestalde auto. — Misbruik van recht.

WETGEVING.

DE VERVLAAMSCHING VAN HET GERECHT.
Nog steeds amendementen...

TWEE VLAAMSCHERECHTSBOEKEN

P. DE BEUS : Overzicht van het Burgerlijk Recht.

Rechtskundige en administratieve studiën. Nr. 2. Turnhout. J. Van Mierlo-Proost 1934.

O. DEETENS : Verzameling van de in België van kracht zijnde wetten, decreten, besluiten, enz. in zake Registratie-, Erfenis-, Zegel-, Griffie-, Hypotheekrechten. Merxplas - Koloniën - Administrative drukkerij. 1934.

Er wordt thans met hardnekkigheid en met liefde gewerkt aan den opbouw onzer Vlaamsche rechtskultuur. Terwijl in het Parlement de bespreking aan den gang is van het wetsontwerp op het gebruik der talen in gerechtszaken, dat vooral als doel heeft de bijzonderste hinderpalen die het Vlaamsch rechtsleven sedert zooveel jaren belemmerden uit den weg te ruimen, verschijnen te gelijktijd twee boeken die, hoe verscheiden ook van inhoud en bedoeling, geroepen zijn zeer groote diensten te bewijzen en die beiden aantoonen met welken ijver er wordt geploegd en gezaaid op den Vlaamschen akker.

Wat zou ons inderdaad een wettekst op de vervlaamsching van het gerecht baten wanneer de Vlaamsche juristen niet zorgden voor het noodig wetenschappelijk en praktisch materiaal om de verwezenlijking van een hoogstaand Vlaamsch rechtsleven te verzekeren?

* * *

De Heer De Beus, onderzoeksrechter in de Rechtbank van eersten Aanleg te Turnhout, is een van onze knapste en werkzaamste Vlaamsche juristen. Reeds talrijke rechtsgeleerde studiën verschenen van zijn hand. Hij neemt een belangrijk aandeel in de werkzaamheden van de Commissie voor de vertaling der wetboeken en vóór korten tijd schonk hij aan de Vlaamsche rechtswereld in samenwerking met Raadsheer J. Simon het belangrijk werk «Belgische Strafwetten» waarover wij destijds in ons blad den lof gesproken hebben die het verdient.

In de serie «Rechtskundige en administratieve studiën» waarin reeds een ander werk verschenen was van Rechter De Beus «Gemeentelijke Politie en Politie-recht van den Burgemeester» heeft hij thans een «Overzicht van het Burgerlijk Recht» uitgegeven. Dit boek was er hoogst noodig. Sinds de schets van het burgerlijk recht, destijds door Dosfel ontworpen, — een boekje dat niet meer te vinden is, — hadden wij geen enkel Nederlandsch werk dat op bevattelijke en toch volledige wijze een algemeen overzicht gaf van het thans geldend burgerlijk recht. Het nieuw boek van den Heer De Beus komt niet alleen deze leemten

aanvullen, doch wij hebben hier te doen met een uitstekend werk waarvan de wetenschappelijke verdienste zeer hoog staat.

Op het practisch belang van dergelijk werk dient nauwelijks gewezen te worden. Niet alleen is het uitermate geschikt voor de studenten in de rechten, die voor het eerst kennis maken met het burgerlijk recht en die zoozeer een degelijke basis noodig hebben om hun verdere studiën op te bouwen, doch het zal vooral groote diensten bewijzen aan allerlei ambtenaren die, tengevolge van de laatste wetten op het gebruik der talen, in de toekomst voortdurend de Vlaamsche terminologie zullen moeten gebruiken. Daar waar wij nog geen volledige vertaling van het burgerlijk wetboek bezitten zullen zij in het werk van den Heer De Beus alle vereischte aanduidingen vinden.

Doch niet alleen daarom is het boek uitermate belangrijk; de opvatting ervan mag werkelijk volledig nieuw geheeten worden. Alle gewichtige vraagstukken van het burgerlijk recht, die thans uitgewerkt worden in de rechtsleer en in de rechtspraak, worden er in behandeld en wij krijgen aldus een bondige maar uitstekende synthese van de vele juridische problemen, die thans zoozeer de belangstelling van alle rechtsgeleerden gaande maken. Ik noem hiervan enkel de zoo gewichtige hoofdstukken betreffende de verantwoordelijkheid voortkomende uit delicten en quasideicten, alsook dit betreffende de verantwoordelijkheid van de openbare besturen en van de ambtenaren.

Een andere verdienste van het boek bestaat er in dat schrijver bijzonder de aandacht heeft gevestigd op allerlei bepalingen van het administratieve recht, voor zooverre deze met het burgerlijk recht verband houden (woonplaats, wegen, waterloop, openbare domeinen, schenkingen aan openbare instellingen, stichtingen, enz.).

Deze uitstekende opvatting maakt het boek dubbel nuttig voor vele ambtenaren.

Veronderstelt nu niet dat het werk enkel een elementaire uiteenzetting zou zijn van de voornaamste regelen van het burgerlijk recht; al wil het slechts het essentiële geven, toch vindt men er alle actuele vraagstukken in behandeld en het geeft telkens klare voorbeelden, die de soms abstracte rechtsregelen volledig bevattelijk maken. Verder bevat het verwijzingen naar de bijzonderste arresten en vonnissen, die het burgerlijk wetboek hebben aangevuld en ook verwijzingen naar de bijzonderste doctrinale werken over burgerlijk recht?

Ik ben er van overtuigd dat juristen met heel

wat practijk, die zeer dikwijls tengevolge van detailstudie, de groote lijnen maar al te zeer uit het oog verliezen, met zeer veel nut dit werkje zullen ter hand nemen. Het zal ongetwijfeld zijn weg vinden en het feit dat het verschijnt juist op het oogenblik dat de wetgever de vervlaamsching van het gerecht stemt doet het voorkomen als de zwaluw die een nieuwe lente aankondigt voor ons Vlaamsch rechtsleven.

* * *

Op een veel specialer gebied is ongeveer te gelijker tijd een boek verschenen van den Heer Omer Deetens, ontvanger der registratie en domeinen, dat ons een volledige verzameling brengt van alle wetten, decreten en besluiten, die thans nog in ons land van kracht zijn op gebied van het fiscaal recht.

Het boek is ingedeeld in verschillende afdelingen, die achtereenvolgens alle teksten mededeelen betreffende registratie-, zegel-, griffie- en hypotheekrechten. Dit werk was vooral van uit taalkundig oogpunt zeer deels. In sommige wetten waarin tusschen 1798 en 1830 Nederlandsche teksten uitgevaardigd werden, waren de termen volledig verouderd en moesten ze telkens aan de hedendaagsche terminologie worden aangepast. Schrijver heeft de oude teksten volkomen geëerbiedigd, doch hij geeft ons steeds tusschen haakjes de hedendaagsche termen die op het begrip passen. Tusschen 1830 en 1898, datum waarop de

667

Vlaamsche tekst der wetten officieele waarde heeft verkregen, heeft schrijver zelfstandig werk moeten leveren en oneindig veel Fransche teksten moeten vertalen en ze aanpassen aan de hedendaagsche rechtstaal. De Heer Deetens is in deze poging uitstekend geslaagd en zijn werk is van onschatbaar nut voor al degenen die vraagstukken van fiscaal recht te behandelen hebben. Het boek is onmisbaar voor de talrijke schaar ambtenaren van het fiscaal beheer, doch het is eveneens onmisbaar voor den student die de Nederlandsche cursussen van fiscaal recht volgt.

De fiskale wetgeving is stellig diegene die als het minst aantrekkelijk beschouwd wordt en het was te vreezen dat het heel wat zou duren vooraleer de Vlaamsche juristen zouden beschikken over een volledig Nederlandsche verzameling van fiskale wetten en besluiten. Dank zij het flinke werk van schrijver hoeven wij op deze zoo onontbeerlijke verzameling niet langer te wachten en ligt ze ons thans voor in een vorm dien wij als definitief kunnen bestempelen.

* * *

De twee vermelde werken vormen elk op zijn gebied een rijke aanwinst voor de Vlaamsche rechtswetenschap. Het voorbeeld van de schrijvers moge bij vele andere juristen den lust sterken om elk zijn steen bij te brengen aan de Vlaamsche juridische cultuur.

René VICTOR.

De praktische toepassing der wet op het Sociaal Verweer

De abnormalen die ons worden toevertrouwd, dienen in hunnen handel en wandel met aandacht gevolgd, teneinde den behandelenden geneesheer een juist oordeel te kunnen laten-vellen aangaande deze minderwaardigen.

Bij de aankomst in het gesticht dient de geïnterneerde door het bestuur ontvangen; een vriendelijk, gerust en gemoedelijk optreden brengt hem in goede stemming en wekt terstond vertrouwen. Een kort overzicht van het medisch verslag zal ons toelaten de eerste noodige directieven voor behandeling en classement in het paviljoen te geven.

Ieder nieuw opgenomen patient zal gedurende de zekeren tijd op kamer gehouden worden voor observatie. Het verplegend personeel zal hem bezoek brengen, op zijne plichten wijzen, gansch zijn vertrouwen trachten te winnen en het gestichtsleven grondig uitleggen. Zoodra de bezigheid van den geïnterneerde is vastgesteld en het personeel de noodige inlichtingen nopens karakter, zwakheden, ziekelijke neigingen, enz., ontvangen heeft, kan de rationeele behandeling aanvang nemen.

Voor de grondige observatie, voor het door en door leeren kennen van den geïnterneerde in psychisch zoowel als in lichamelijk opzicht, heeft het bestuur en geneesheer authropoloog de volle medewerking van de bewaarders-verplegers noodig; hunne waarnemingen dienen bij dag zoowel als bij nacht nauwkeurig opgeteekend op de voorhanden steekkaarten.

De authropologen bij hun onderzoek krijgen slechts een onvolledig inzicht in den toestand van den zielszieke. Vele abnormalen gedragen zich tegenover hen geheel anders dan buiten hunne tegenwoordigheid. Het is daarom noodig, dat de hoofdverpleger, die de leiding van het paviljoen heeft, bij het eindigen van den dag- en nachtdienst al de ingewonnen bevindingen zijner ondergeschikten, hoe weinig belangrijk ook, in een voor het bestuur en geneeskundigen dienst bestemd verslag vastlegt. Het nauwkeurig waarnemen van de patienten door de bewaarders-verplegers is niet alleen

noodzakelijk voor het inzicht van het bestuur en geneesheer, over den toestand der patienten, doch ook voor de verplegers zelf. Daardoor immers leeren zij hunne geestesonevenwichtigheden grondig kennen, raken met hun innerlijk leven vertrouwd, komen op de hoogte van hunne eigenaardigheden en gevoelige punten en winnen hun vertrouwen, zoodat ten slotte de verpleging door dit alles beter en vergemakkelijkt wordt. Van groot gewicht is ook, dat de veranderingen in het oorspronkelijk ziektebeeld nauwkeurig worden opgemerkt en aangeteekend. Van den anderen kant is het echter niet voldoende, dat alleen iets vermeld wordt, als er iets nieuws in den toestand van den psychopaat gekomen is. Reeds vroeger vermelde bijzonderheden moeten van tijd tot tijd weder worden opgeteekend, opdat de geneesheer authropoloog daaruit wete, dat die verschijnselen en afwijkingen nog bestaan.

Belangrijk voor het beoordeelen van een psychopaat is zijn gedrag tijdens de bezoeken van familieleden. Hoe dikwijls gebeurt het niet, dat een abnormaal, die nooit iets uitlaat, bij een bezoek van zijn familie heele verhalen doet over zijne waandenkbeelden en hallucinaties? Hoe dikwijls ziet men dat hij zich tegenover bepaalde familieleden bijzonder gedraagt, bij voorbeeld er eene sterke afkeer voor aan den dag legt; ofwel dat hij zich geheel onverschillig toont ten opzichte van zijne naaste familieleden. De door de familie verstrekte inlichtingen na afloop van het bezoek dienen door den bewaarder-verpleger zorgvuldig aangeteekend. Deze ophelderingen zijn vooral van groote betekenis bij het beoordeelen of een geïnterneerde zou kunnen ontslagen worden op proef. De gevoelens die een zwakzinnige koestert voor zijne familie in het midden waarin hij terecht komt, zijn factoren die van heel groot belang zijn voor het al of niet slagen van een proefontslag door de psychiatrische commissie.

Het is van belang, dat de medische kaart van elk geïnterneerde de lichaamslengte en het lichaamsgewicht juist vermeldt, gezien er

668

binnen zekere grenzen een verhouding bestaat tusschen deze twee maten. Een mensch moet namelijk ongeveer zooveel kgr. wegen, als hij centimeters boven één meter lang is; b.v. iemand die 1,70 m. lengte meet, moet ongeveer 70 kgr. wegen. Het maandelijks vaststellen van het lichaamsgewicht van den geïnterneerde is een uitstekende controle op de voedselopname en het ontstaan van slepende ziekten zooals: tuberculose, enz.

Alle klachten, geuit door de psychopaten nopens hunnen lichamelijken toestand, dienen zorgvuldig ter kennis gebracht van den behandelenden geneesheer. Er dient nauwkeurig gelet of de patient voldoende voedsel neemt, hoe zijn slaap is en in gevallen waar toevallen zich voordoen, moeten alle opgemerkte bijzonderheden uitvoerig en zoo juist mogelijk beschreven worden.

Om de waargenomen bijzonderheden nopens den zieletoestand der geïnterneerden goed te kunnen benutten, moeten de bevindingen juist verhaald en woordelijk neergeschreven worden, alsook hoe het gedrag van den patient is geweest. De bewaarders-verplegers zullen zich in hunne verslagen onthouden hun eigen oordeel te geven. Laat dit werk over aan den geneesheer; deze dient zijn besluiten uit de aangeteekende waarnemingen te trekken. Het is onjuist zoo maar neer te pennen, dat de geïnterneerde hallucineert, grootheidswaanbeelden heeft, in hysterische droomtoestanden verkeert of aan autosuggestie lijdt, enz., enz. Men omschrijft slechts hoe de zieke zich gedraagt, wat hij zegt en hoe zijn stemming is.

Laten wij nu zien op wat de bewaarders-verplegers te letten hebben bij de waarneming der hun toevertrouwde nevro- en psychopaten, op het werk, de wandeling, bij rusttijd, ontspanning en kamerverblijf.

De geïnterneerde kan vriendelijk en gezellig zijn, een uitdagende argwanende houding aannemen, vijandig zijn tegenover de verplegers, zijn gelaatsuitdrukking kan bedrukt, huilerig, vrolijk, stralend, achterdochtig, maskerachtig, suf en wezenloos zijn. Zijn gang kan langzaam of vlug, veerkrachtig en beweeglijk, stijf of verlamd, zwaaiend zijn; hij neemt soms eigenaardige houdingen aan of zit star en onbeweeglijk neer; hij kan rustig, gejaagd, angstig, zenuwachtig, nieuwsgierig zijn; overal aantasten, jammeren, luisteren, netjes of slordig zijn.

Soms zal de patient vertrouwelijk praten, zijn levensgeschiedenis vertellen, enz. Andere malen zal het hem niet lukken een aaneengeschied verhaal te doen, omdat hij verward is; zijn bewustzijn kan helder en onnerveld zijn en er kan zelfs bewusteloosheid optreden. Soms zullen wij psychopaten ontmoeten, die hallucineren, ze zullen spreken van onzichtbare personen; zij zullen naar een bepaald

punt staren, gespannen luisteren, iets bijzonders rieken of smaken, klagen over onaangename gevoelens aan het lichaam, stemmen hooren, zich hooren uitschelden, vreemde dingen zien, verschijningen hebben, slechte smaak aan het voedsel vinden, hun lichaam door geheime krachten bewerkt voelen, door de muren heen geheimzinnige teekens waarnemen. Anderen zijn behebt met waandenkbeelden, worden onrechtvaardig behandeld, er wordt over hen gesproken, zij worden tegengewerkt en vervolgd, zij wanen zich rijk, machtig of hebben ingevingen, enz.

Bij sommigen is de gemoedsstemming vrolijk, bedroefd, angstig, zij zijn prikkelbaar of driftig, worden boos voor de minste opmerking of wisselt de stemming vlug af, zij zijn onverschillig, vertoonen ziekelijke neigingen, soms bijzondere neiging tot zelfmoord.

Andere geïnterneerden zijn rustig, opgewonden, vertoonen remming, teekenen van versperring of bewegingsdrang, hebben gestereotypeerde bewegingen, zijn gemanieerd, spreken druk of traag (monosyllabisch of zijn mutistisch of hebben eene scandeerende of lallende paralytische spraak. De patient kan gewillig of negativistisch zijn, zijn voedsel weigeren, schelden en dreigen, agressief optreden en gewelddaden plegen, pogen te ontvluchten, flink medewerken of lui en inactief zijn, zich met alles bemoeien of in zichzelf gekeerd zijn, goed werk verrichten of alles vernocien, verzamelzuchtig zijn, zich op abnormale wijze opschikken, zijn uiterlijk verwaarlozen ofwel neiging hebben zich te ontkleeden. Voor de observatie zal de ervaring veel leeren, laat ons vooral waarheidslievend zijn, juist opmerken en onze indrukken juist neerpennen.

Stellen wij niet te veel vragen aan onze psychopaten; sommigen nemen dit soms kwalijk op, zij meenen dat ze voor den gek worden gehouden, en vinden deze vragen uiterst kinderachtig. De gedragingen en uitingen van deze minderwaardigen moeten ons liever de noodige inlichtingen verschaffen. Zoolang de geïnterneerde in het gesticht in verpleging blijft, mag gee noogenblik de aandacht, waarmee hij wordt waargenomen, verslappen, en moet iedere bijzonderheid betreffende de psychischen en lichamelijken toestand nauwkeurig in acht worden genomen. Zoodoende zullen wij goed werk verrichten en machtig bijdragen tot het welgelukken van deze nieuwe penitentiaire strekking, die de traditioneele conceptie van het strafrecht gansch omver wierp en de onloochenbare bekomen vooruitgang door de wet op het sociaal verweer in den strijd tegen de criminaliteit nog tot een hooger peil brengen.

Karel JACQUEMYN,

toegev. Bestuurder
Strafinrichting te Merxplas.

»gerlijke vordering en door de wet over de bevoegdheid doch niet door het Wetboek van Strafvordering, zou aanhangig worden gemaakt voor den rechter voor wien de publieke vordering en de burgerlijke vordering van de benadeelde partij »terzelfdertijd gebracht werden.»

Samengevat komt dit hierop neer: In strafzaken kan, onder de hierboven aangeduide voorwaarde, een derde, namelijk de verzekeraar van den betichte, tot vrijwillige tusschenkomst gerechtigd zijn; tot tusschenkomst en vrijwaring kan hij niet gedwongen worden.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

3e KAMER. — 2 MEI 1934

Voorzitter: Mr Istas.
Raadsheeren: MM. Boucquey en Fontaine.
Openbaar Ministerie: Mr. Van Durme.
Pleiters: MM. Van Ooekel tegen Gyselynck.

SCHEIDING VAN LIJF EN GOEDEREN. — VERZOENING EEN MIDDEL VAN NIET-ONTVANKELIJKHEID EN TERZELFDE TIJD STILZWIJGENDE AFSTAND VAN RECHT.

In zake echtscheiding en scheiding van lijf en goederen geldt de feitelijke verzoening der gedingvoerende echtgenooten als een afdoend middel van niet-ontvankelijkheid tegen het instandhouden der vordering van lijf en goederen (art. 273 Burgerlijk wetboek).

Een verzoening der echtgenooten na een vroeger inleiden van een gelijkaardig geding tot scheiding van lijf en goederen, geldt als een stilzwijgend afstand van rechtsaanleg, zonder dat deze uit eenige formeele akte hoeft te blijken (art. 402, Wetboek van Burgerlijke rechtspleging).

Echtgenoot Zwanepoel t/ Mr. Zwanepoel.

Gezien het vonnis tegen hetwelk beroep is ingeteekend geworden, waarvan geregistreerd afschrift door beroepster wordt voorgebracht en dat den 27 Mei 1933 in zake werd verleend door de Rechtbank van eersten aanleg, zetelende te Antwerpen;

Aangezien beroepene in zijne besluiten van eersten aanleg voorhield, dat beroepster diende niet-ontvankelijk te worden verklaard in hare eischen, uit reden van voortbestaande aanhangigheid; dat de eerste rechter dit stelsel als gegrond aannemende, dan ook dit eischen als niet-ontvankelijk heeft verworpen, zich steunende op de niet betwiste omstandigheid, dat reeds op 18 Oogst 1928 Eeckman tegen haren echtgenoot zelfde proceduur tot scheiding van lijf en goederen had ingeleid voor de Rechtbank van eersten aanleg van Tongeren, met het gevolg, dat, naar schikking van art. 9-6° der wet van 15 Maart 1932, die Rechtbank, waar het geding eerst was aangebracht, de voorkeur had om erover te vonnissen;

Aangezien verders de eerste rechter met reden heeft geoordeeld, dat beroepster ten onrechte beweerde, dat hare tegenpartij laattijdig hare uitneming van voorhangigheid had aangewend, vermits reeds in hare eerste besluiten en dus wel in «limine litis» dit middel voorkwam;

Aangezien echter met gegrondheid beroepster beknibbeld, dat hare bijzondere opwerping werd onbeantwoord gelaten, namelijk deze bij dewelke zij inroep dat partijen op stille wijze aan de vroeger aangewende rechtspleging van Tongeren zouden hebben verzaakt; dat naar zij beweert, na verschijning voor den heer Voorzitter der aldaar zetelende Rechtbank van eersten aanleg, tusschen haar en haren echtgenoot verzoening zou zijn ontstaan, waarvan een tijdstip van samenwoning getuigen komt, hetgeen luidens art. 273 van het Burgerlijk Wetboek de uitdooving der eerste actie zou hebben voor gevolg gehad en dus ook noodzakelijke proceduurafstand zou beteekenen;

Aangezien werkelijk niet is in te beelden dat bij geldige verzoening der echtelingen in een geding van echtscheiding betrokken, de rechtspleging, die zij hebben ingesteld, het te niet gaan hunner actie zelf zou kunnen overleven; dat immers de afstand van aanleg voorzien in art. 402 en volgende van het Wetboek van Burgerlijke rechtspleging aan gene bepaalde vormen onderworpen is, zoodat het bestaan van zulken afstand zoowel kan worden afgeleid uit feiten, die met het inzicht den aanleg verder door te drijven of te hernemen overeenbaar zijn (Verbrek. 22-10-1894, Pas. 1,34);

Aangezien daaruit volgt, dat de eerste rechter de echtscheiding van het voor hem aangehaalde feit van verzoening had te onderzoeken als kunnende degelijke verdediging uitmaken tegen het middel van vooraanhangigheid, dat tegen beroepsters eisch werd geopperd; dat niets hem oorloofde die omstandigheid, die zelfs niet formeel betwist wordt, als onverschillig of zonder mogelijke betekenis voorbij te stappen, om «na priori» de hem onderworpen vraag niet-ontvankelijk te verklaren;

Om deze redenen:

Het Hof,
Gehoord den Heer Advocaat Generaal Van Durme in zijn eensluidend advies, gegeven in openbare zitting, en alle andere besluiten afwijzende, doet het eerste vonnis te niet en weder beslissende, zegt dat in den huidige staat van het onderzoek de vraag ten onrechte

niet-ontvankelijk is verklaard geworden uit reden van voortbestaande aanhangigheid en verzendt de zaak in voortzetting voor de Rechtbank van eersten aanleg van Antwerpen, uit andere rechtters samengesteld; verwijst beroepene tot de kosten van beroep, voorbehoudt de kosten van eersten aanleg.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. — 21 April 1934.

Voorzitter: M. Van Damme
Raadsheeren: HH. Delvaux en Van der Heyde
pleiters: Mters Veldekens en H. Le Bon.

STRAFRECHT. — AANSTELLING BURGERLIJKE PARTIJ. — GELDIGHED BIJ MIDDEL VAN CONCLUSIES.

De aanstelling als burg. partij is eene wilsverklaring voor het Gerecht, dewelke kan tot uiting komen onder verschillende vormen, waaronder het nemen van conclusies tot schadevergoeding tegen betichten.

In zake St., B. & Sch. t/ H. & O.

Gehoord het verslag gedaan door den Heer Voorzitter;

Gehoord de burgerlijke partijen bij monde van Mter Le Bon en de betichten bij monde van Mter Veldekens, advocaten;

Gehoord het Op. Min. in zijn advies;

Gezien de besluiten door de betichten neergelegd voor het Hof en strekkend om te hooren zeggen dat de aanstelling der burg. partijen c° St. en B. niet op geldige wijze is geschied en dat deze ten onrechte werden toegelaten tot het debat;

I. Betrekkelijk de B. P. c° St.:

Aangezien het van luttel belang is dat deze B. P. in eersten aanleg geene aanstelling heeft gevraagd noch akte verkregen van aanstelling tegen beide betichten;

dat zij regelmatig is opgetreden bij genomen conclusie strekkend tot schadevergoeding; dat een debat zich heeft ontpoppen rond deze besluiten, en dat hare tusschenkomst niet is betwist geworden;

Aangezien, wanneer de benadeelde partij optreedt bij middel van tusschenkomst, dit geschied kan door eene bepaalde verklaring aan het magistrat gedaan of door nederlegging van besluiten tot schadeloosstelling (Dalloz, Rép. pratique, V° Instr. crim. n° 388); dat de aanstelling als burgerlijke partij eene wilsverklaring is bij het gerecht;

dat deze wilsverklaring onder verschillende vormen kan tot uiting komen: ofwel vraagt de B. P. akte van hare tusschenkomst, onder voorbehoud het gevorderd bedrag van schadevergoeding naderhand te bepalen, — ofwel neemt zij onmiddellijk besluiten tot schadevergoeding;

II. Betrekkelijk de Burg. Partij B.:

Gezien aan deze partij, toen zij verklaarde hare vordering te voegen bij de openbare actie, daarvan akte werd verleend in de Nederlandsche taal, ofschoon de betichten de Fransche taal hadden verkozen voor het onderzoek en de debatten;

Gezien echter deze B. P. besluiten heeft aangenomen in de Fransche taal, zich aldus gedragend naar de voorschriften der wet; dat de bespreking der burgerlijke verantwoordelijkheid plaats greep in het Fransch zonder voorbehoud van wege de betichten; dat men derhalve niet inziet hoe de belangen der verdediging benadeeld zouden geweest zijn;

Om deze redenen:

Het Hof, uitspraak doende wedersprakelijk, Gehoord den heer Ost, advocaat generaal, in zijn advies ter openbare zitting;

al andere besluiten afwijzend;

Verwerpt als ongegrond het middel opgeworpen door betichten en zegt dat de B. P. St. en B. regelmatig aangesteld zijn;

Verwijst de betichten tot de kosten dezes.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

1e Kamer. — 17 April 1934

Voorzitter: M. Rooman.
Rechtters: MM. De Jonghe-Van Houtem
Referendaris: M. Beckers.
Pleiters: Mers Vrancken en F. Van der Vorst

BEVRACHTING. — AVARIJ. — VERSCHIL VAN GEWICHT. — SCHIPPER. — VERANTWOORDELIJKHEID.

Ingevolge art. 43 der bevrachtingsvoorwaarden aangenomen door den Hoogeren Raad voor de Binnenvaart moet de schipper bij het overnemen van een schip zich voegen naar de voorschriften van dengene, die de bevrachting overneemt. De schipper blijft verantwoordelijk voor den slechten onderhoud van zijn schip.

Gezien de geboekte inleidende dagvaarding van 12 Oogst 1933;

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. — 25 April 1934.

Voorzitter: M. Convent.
Raadsheeren: MM. De Landtsheer en Simon

STRAFVORDERING. — VRIJWILLIGE TUSSENKOMST. — VOORWAARDEN DER ONTVANKELIJKHEID.

Geen enkele wetsbepaling onderwerpt de vrijwillige tusschenkomst aan het nemen van besluiten strekkende tot een veroordeeling, die ten voordeele der tusschenkomende partij een rechtstitel zou uitmaken.

De tusschenkomende partij, die terzake een ernstig geldelijk of moreel belang heeft, mag zich bepalen tot het steunen der besluiten van de een of de andere der in de zake betrokken partijen, op voorwaarde dat deze houding overeenstemt met de verdediging van een recht dat haar eigen is.

Moulard t/ O. M. Soc. Pharmacie en Van Heusen.

Overwegende dat Van Heusem beticht wordt van niet behorend tot de bij de wettelijke verordeningen bevoegd verklaarde of daartoe door den koning speciaal geautoriseerde personen, samen gestelde geneesmiddelen verkocht of te koop aangeboden te hebben, onder welke benaming ook, namelijk het produkt «Gercuria»

Overwegende dat Moulard Felix bewust produkt vervaardigde en verkoopt; dat hij beweert dat het geen artsenij is maar wel een reukwerk of een schoonheidsprodukt en terecht doet gelden dat een veroordeeling wegens den verkoop of het te koop stellen van «Gercuria» hem het voortaan zoo onmogelijk maken zijn fabricaat aan drogisten te leveren, en hem diensvolgens erg zou benadeelen.

Overwegende dat Moulard ter zake een ernstig geldelijk moreel heeft.

Dat geen enkele wetsbepaling de vrijwillige tusschenkomst onderwerpt aan het nemen van besluiten strekkende tot een veroordeeling welke ten voordeele van de tusschenkomende partij een rechtstitel zou uitmaken.

Dat bij gebrek aan een wettelijk verbod hoogergemelde partij tevreden kan zijn met het steunen der besluiten van de eene of de andere der in de zake betrokkene partijen op voor-

waarde dat, zooals in het onderhavig geval, die houding overeenstemt met de verdediging van een recht dat haar eigen is.

Om deze redenen:

Het Hof, doet het vonnis waarvan beroep te niet; verklaart de vraag tot tusschenkomst van Moulard Felix ontvankelijk en gelet op art. 215 W. v. Strafvordering door den Heer voorzitter aangeduid;

Trekt de zaak tot zich.
Stelt ze tot verdere behandeling uit op.....
Alle terzake ontstane gerechtskosten voorbehouden.

NOTA. — Een onderscheid dient gemaakt tusschen de vrijwillige tusschenkomst enerzijds en de gedwongen tusschenkomst anderzijds. Eerstgenoemde tusschenkomst is ontvankelijk telkenmaal als de tusschenkomende partij een ernstig geldelijk of moreel belang ter zake heeft.

Het al dan niet bestaan van dergelijk belang wordt overgelaten aan de soevereine beoordeeling van den rechter die over den grond uitspraak moet doen (Hof v. Verbr. 3 Maart 1924. Pas. I. 229 en 16 April 1934. Journ. Trib. 258). De ontvankelijkheid van de gedwongen tusschenkomst werd tot nu toe vinnig betwist voor wat de vorderingen aangaat welke voor de strafrechtbanken gebracht zijn geworden.

Meestal werd door rechtspraak en rechtsleer aan den betichte het recht ontkend om een derden persoon op te roepen tot tusschenkomst en vrijwaring: Brussel 14 November 1928 Journ. Trib. 1929. 38; Luik 19 Juni 1929 «Jurispr. Liège» 209. Van Zele: «Vademecum de la Partie civile» 35 — Braas «Instruction criminelle» 73) doch de tegenovergestelde mening werd met klem verdedigd door Carl Devos (Journ. Lib. 1925 - 109) en gehuldigd door verscheidene arresten van het Hof van Beroep van Brussel (9 Mei 1923 Rev. Ar. pénal et de crim. 1924, 61; 15 Juli 1924. Journ. Trib. 1925 - 118; 9 Juli 1924. Pos. 1925 II. 173)

Thans heeft het Hof van Verbreking over dit betwist rechtspunt uitspraak gedaan (2 arresten van 16 April 1934. Journ. des Trib. 258).

«Al wie aan zijn eisch tot tusschenkomst een aanvullend karakter geeft, zegt het Hof, en een veroordeeling eischt ten laste van den terzake »opgeroepen persoon, dwingt dezen tot de verdediging van zijn burgerlijke belangen, voor een »rechtsmacht, welke diegene niet is die de wet »hem uitdrukkelijk als rechter toewijst.

»Door zijn stilzwijgen alleen en bij gebrek van »een stellige tekst heeft de wetgever van 1878 niet »kunnen willen dat zulk een vordering die welis »waar voorzien wordt door het Wetboek van Bur-

Aangezien, de eisch strekt tot betaling der som van Fr. 2069,35, ten titel van schade aan goederen;

Aangezien, de eisch gegrond is;

Aangezien het schip «Frans Snijders» toebehoorend aan verweerder mondeling bevracht werd, om te liggen, door het huis «Dreyfus & Co», in dato 13 April 1933, om er ongeveer 290 ton tarwe in te stapelen;

Aangezien, op dato 29 Juni 1933, het schip «Frans Snijders» mondeling bevracht werd om te varen van Antwerpen naar Chênée en er aan aanlegster af te laden 292 ton tarwe Bahia welke in het schip gestapeld waren;

Aangezien, er ter bestemming bestatigd werd dat er avarij was opgelopen geworden door de goederen wegens gemis aan dichtheid der luiken waartegen mondeling geprotesteerd werd door aanlegster op 13 en 15 Juli 1933;

dat de geavarieerde waren in het schip gelaten werden doch ter kennis van verweerder gebracht werd, mondeling, dat de waarde der avarij Fr. 2.069,35 beliep voor eene hoeveelheid van 3106 kgr.;

Aangezien verweerder hiertegen geen protest deed geworden dan slechts 11 dagen later op 24 Juli 1933, als, wanneer het schip «Frans Snijders» reeds Chênée verlaten had en alzoo geen onderzoek meer mogelijk was van verweerders mondelinge beweringen;

Aangezien verweerder verantwoordelijk is verweerder beweert dat de geavarieerde partij van het verschil van... 3106 kgr.;

dat hij zich mondeling verbonden heeft 292 ton af te laden, en slechts 288.894 kgr. heeft afgegeven;

dat dit verschil van gewicht tegenstrijdig en mondeling werd vastgesteld, ter bestemming;

Aangezien verweerder het bewijs niet leverde of aanhaalt dat dit verschil te wijten is aan heikracht;

dat het bezwaar van fout dus in zijnen hoofde bestaat;

Aangezien temeer verweerder geen protest heeft aangeteekend tegen de geschatte waarde der geavarieerde goederen; alleen heeft hij de hoeveelheid betwist en kan zoodoende de waarde aangenomen worden;

Aangezien verweerder ten onrechte beweert dat de mondelingsche aanduiding «schip over te nemen» aanlegger van alle recht ontzegt tegenover hem;

Aangezien, inderdaad artikel 43 der bevrachtingsvoorwaarden aangenomen door den Hoogeren Raad voor de Binnenvaart voorziet dat de schipper bij het overnemen van een schip zich moet voegen naar de voorschriften van dengene die de bevrachting overneemt;

dat hieruit voortspuit dat de voerder niet van zijne verantwoordelijkheid ontslagen is voor wat betreft de hoeveelheden die hij mondeling verklaart in zijn schip ontvangen te hebben;

Aangezien in huidige zake het zeker is dien zin moet verstaan worden gezien verweerder bij het bevrachten, om te liggen, mondeling verklaart heeft ongeveer 290 ton ontvangen te hebben en bij het bevrachten, om te varen, klaar en duidelijk mondeling vermeld heeft «292» ton ontvangen te hebben zoodat voortspuitende uit de mondelinge bestatigingen der gezworen meters en wegers waartegen verweerder niet geprotesteerd heeft;

dat zoodoende verweerder verplicht was 292 ton af te laden ter bestemming en verantwoordelijk is voor het verschil indien minder afgeleverd;

Aangezien het te meer ten onrechte is dat verweerder beweert dat de geavarieerde partij tarwe overeenstemt met het «reisverlies» «perte de route» waarop hij recht heeft;

Aangezien hier niet van reisverlies mag gesproken worden gezien het geen verlies geldt maar wel eene avarij;

dat dit heel verschillend is en een avarij niet als een reisverlies mag aangenomen worden;

Aangezien verweerder verantwoordelijk is voor deze avarij wegens slecht onderhoud van het schip;

Aangezien inderdaad het niet artikel 38 der algemeene voorwaarden maar wel artikel 39 is dat moet ingeroepen worden;

dat de schipper steeds verantwoordelijk blijft voor den slechten onderhoud van zijn schip;

dat gedurende het geding gebleken is dat de luiken lek waren;

Aangezien, te meer ware het schip in slechten staat geweest gedurende de bevrachting, om te liggen, dat op dit punt verweerder het bewijs te leveren heeft en in gebreke blijft dit te doen;

Aangezien voor wat betreft het beloop der avarij dat verweerder tegen de beweringen van aanlegster slechts geprotesteerd heeft mondeling als wanneer alle onderzoek onmogelijk gemaakt was;

dat verweerder kennis gehad heeft der afge-laden en gemeten vracht en op dat oogenblik het minste voorbehoud gemaakt heeft alzoo de juistheid van aanlegster's beweringen aannemende;

Aangezien, dus toekomst aan aanlegster de som van 3106 kgr. x 66.625 = Fr. 2.069,35;

Aangezien den wederensch van verweerder onvankelijk doch ongegrond is;

Aangezien, inderdaad het bedrag dat aan verweerder toekomst zich vereffent met de door hem te betalen som aan aanlegster;

Zonder belang.....

Onze taal voor het Krijsgerecht

KRIJGSRAAD VAN ANTWERPEN

24 April 1934

Voorzitter : Kolonel Coppens.
Burgerlijk rechter : Mr J. A. Stelfeld.
Krijgsauditeur : Mr H. Verhoeven.

TAALGEBRUIK VOOR HET KRIJSGERECHT.

Wanneer een betichte niet of op onbeholpen wijze de Fransche taal machtig is en er zich in het bundel een stuk bevindt enkel in deze laatste taal opgesteld zijn de rechten der verdediging niet gevrijwaard en dient de rechtspleging nietig verklaard.

Vandenbergh t/ Krijgsauditeur.

Gehoord de mondelingsche besluiten ter zitting door Meester Marck, advocaat der balie van Antwerpen, verdediger van betichte en strekkende tot het nietig verklaren der rechtspleging in zake Vandenbergh t/ hoofde van artikelen 3 en 8 van het wetsbesluit van 2 Oktober 1918, behelzende het gebruik der talen in de krijgsrechterlijke proceduur;

Aangezien het blijkt uit het bundel dat :
1° in de toelichting bij de stukken tot verwijzing vóór de rechtbank (Model A) de taal aangeduid voor de rechtspleging de Vlaamsche is;

2° in den staat van inlichtingen de taal die betichte verstaat de Vlaamsche is;

3° zijn eerste verklaringen vóór de politie te Mechelen in het Vlaamsch afgenomen werden;

4° hij in den loop van zijn verhoor vóór de rechterlijke commissie, in dato van 22 Januari 1934, de Vlaamsche taal voor de rechtspleging gevraagd heeft;

Aangezien in het bundel een verslagschrift van den Heer Bodart, als deskundige aange-steld, berust; dat dit verslag in de Fransche taal opgesteld is;

Aangezien betichte op zeer onbeholpen wijze de Fransche taal machtig, te kennen heeft gegeven dat hij dit bescheiden, in eene bijzondere en moeilijke vaktal opgesteld, niet verstaat;

Aangezien dit stuk een der belangrijkste des gedings uitmaakt, en betichte aldus onvoorwaardelijk het recht heeft er van kennis te nemen in zijne eigene, door hem alleen verstaanbare, en voor de rechtspleging gevraagde taal; dat deze overweging des te doeltreffender is daar het gaat om feiten van zeer kieschen aard in het verslag vermeld en die niet alleen voor de zaak op zich zelve allerbelangrijkst zijn, maar ook op den ganschen levenswandel van betichte een licht werpen, waarover hij het grootste belang heeft ingelicht te zijn, om desgevallend zijne verdediging in den door hem gewenschten zin vóór den Krijgsraad voor te dragen;

Aangezien de rechten der verdediging aldus niet gevrijwaard en de geest der wet niet geëerbiedigd werden;

Gezien artikelen:

3 en 8 van het Besluit-Wet van 2 Oktober 1918 164 van het Wetboek van rechtspleging voor de landmacht van 20 Juli 1814;

194 van het Crimineel Wetboek van rechtspleging in strafzaken;

1 - 11 - 21 der Wet van 15 Juni 1899;

De Krijgsraad, recht doende, bij tegen-spraak, verklaart de rechtspleging nietig; stelt betichte buiten zaak zonder kosten;

En recht doende op de vraag van de verdediging;

De Krijgsraad beveelt de onmiddellijke in vrijheidstelling van betichte.

NOTA. Dit uiterst belangrijk vonnis van den Krijgsraad van Antwerpen bekrachtigt voor de eerste maal het gezonde beginsel dat de rechten der verdediging gekrenkt zijn wanneer zich in het dossier stukken bevinden opgesteld in een taal welke de betichte niet verstaat.

Er werd tegen dit vonnis beroep aangeteekend en er zal stellig over gevit worden of de bepalingen der wetten, die het gebruik der talen voor het Krijsgerecht regelen, al of niet voor een andere interpretatie vatbaar zijn. Er is echter geen twijfel dat de geest van de wettelijke bepalingen, aangehaald in het vonnis, wel degelijk deze is dat de betichte om zich behoorlijk te kunnen verdedigen, ten allerminste de elementen van het dossier, waarop de beschuldiging berust, moet kunnen verstaan.

Wie zou in dezen tijd nog durven beweren dat de geest der wet niet hooger staat dan de letter ! Het vonnis van den Krijgsraad huldigt dit beginsel.

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN MECHELEN

19 Maart 1934.

Voorzitter : Mr. Meulemans.
Openbaar Ministerie : Mr. Baers.

TUCHTSTRAFFEN. — BOETEN MOGEN NIET VERHOOGD WORDEN.

De boeten toe te passen overeenkomstig artikelen 38, 39, 42 en 50 van B. W. tegenover een Ambtenaar van den burgerlijken stand zijn van burgerlijken aard. Er dient dus geen verhooging

der boeten overeenkomstig artikel en ook geen behulpelijke gevangenisstraf te worden bepaald.

Openbaar Ministerie tegen W., beticht van...

in overtreding met de bepalingen van artikelen 38, 39, 42 en 50 van het B. W. als Ambtenaar van den burgerlijken stand verzuimd te hebben :

1° de akte ingeschreven onder nr in het register der geboorteakten voor het jaar 1932 aan de verschijnende partij of aan haar gemachtigde en aan de getuigen voor te lezen;

2° dezelfde akte door de verschijnende partij te doen onderteekenen;

3° de geboorteakten nrs en achter elkaar, zonder eenig wit vak, in voornoemde registers in te schrijven.

Vonnis :

O., dat door het getuigenverhoor in openbare terechtzitting en door de overgelegde bescheiden, de feiten bewezen zijn;

O., dat de toe te passen boeten van burgerlijken of tuchtschuldigheids aard zijn;

Gezien artikelen 38, 39, 42 en 50 B. W.

O. D. R.

de Rechtbank veroordeelt wedersprakelijk W. 1. tot eene boete van 5 Fr. voor het feit sub. 1°
2. » » » 5 Fr. » » » 2°
3. » » » 5 Fr. » » » 3°

Verwijst hem in de lopende kosten, beloopende Fr.

Gelast het Openbaar Ministerie met de uitvoering van dit vonnis.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting...

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

8e Kamer. 25 April 1934
(Beroep van Politie Rechtbank)

Voorzitter : Mr de Baer.
Rechters : MM. Verstraete en Van Mieghem.
Op. Min. : Mr van Hille.
Pleiter : Mter De Schrijver.

DOOIBARRELEN. — VERKEER. — WIJZE VAN AANKONDIGING.

De Wetgeving op het verkeer is niet toepasselijk op de dooibarelen. Zij moeten dus niet kenbaar gemaakt worden op de wijze voorzien door deze wetgeving.

Vonnis.

Aangezien het sluiten der dooibarelen aangekondigd werd volgens de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 Januari 1832;

Aangezien betichte opwerpt dat volgens artikel 1 der wet van 1 Oogst 1924, de maatregelen door de provinciale overheden genomen, om verplichtend te wezen, ter kennis van de belanghebbenden moeten gebracht zijn door agenten voorzien van het kenteeken van hun ambt en staande ter plaatse, of door gepaste opschriften en aanduidingen;

Aangezien de opschriften en aanduidingen voorzien door het Koninklijk Besluit van 1832 tot hertoe als voldoende beschouwd werden om de noodige bekendheid van deze maatregelen te geven;

Dat inderdaad het artikel 45 van het K. B. van 26 Augustus 1925 insgelijks enkel spreekt over plakaten en seinen in het algemeen en dat er eerst in het nieuwe reglement op het verkeer, dat op het oogenblik der feiten nog niet van toepassing was, speciale kenteekenen voorzien zijn om het sluiten der dooibarelen aan te kondigen;

Aangezien het feit ten laste van eersten betichte gelegd aldus bewezen is gebleven;

Om deze redenen bevestigt...

(Contra Goldstein en Van Roye traité juridique et pratique du roulage n° 650. Politie Rechtbank Mechelen 25 April 1928 Rev. Ass. et Resp. 1929 n° 378.-

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

8e Kamer. — 21 Maart 1934.

Voorzitter : Mr. de Baer.
Rechters : MM. Verstraete en Van Mieghem.
Op. Min. : Mr van Hille.
Pleiter : Mter Gyselynck.

STRAFVORDERING. — POLITIERECHTBANK. — VEROOORDEELING BIJ VERSTEK. — WIJZE VAN VERZET. — VERKLARING TER GRIFFIE. — ONONTVANKELIJKHEID.

Er bestaan twee wijzen om verzet aan te teekenen tegen een vonnis bij verstek aan de Politie rechtbank, namelijk de betekening bij deurwaardersakte aan het Openbaar Ministerie of opschrijving op de akte van betekening van het vonnis. Alle andere wijze is uitgesloten. (1)

O. M. t/ V.

Beroep door het Openbaar Ministerie tegen een vonnis van de Politie rechtbank van Antwerpen die een verzet had aanvaard gedaan door verklaring ter griffie.

Vonnis :

Aangezien betichte bij verstek in dato van 5 December 1933 veroordeeld werd door de Politie rechtbank van Antwerpen;

Aangezien hij den 12 Januari 1934 verzet aangeteekend heeft door verklaring ter griffie afgelegd;

Aangezien de politierechtbank ten onrechte dit verzet door vonnis in dato 6 Februari 1934 aanvaard heeft; dat inderdaad artikel 2 der wet van 9 Maart 1908 (Art. 151 Wetb. van Strafvordering) slechts twee wijzen voorziet om verzet aan te teekenen tegen bij verstek door politierechtbanken uitgesproken vonnissen;

1° betekening van een deurwaardersakte aan den heer Prokureur des Konings;

2° Opschrijving op de akte waarbij het vonnis aan veroordeelde betekend wordt; dat hij zich tegen dit vonnis verzet.

Braas Instr. Crim. blz. 286.287 B. Hayoit de Termicourt R. Drt. 1932 bl. 728 — Vlierberghs Strafrechtspleging.)

Aangezien de eerste rechter om een ter griffie afgelegde verklaring als voldoende aan te zien art. 151 W. S. V. invoert dat, volgens hem, slechts voorschrijft dat er van het verzet kennis gegeven wordt aan het Openbaar Ministerie (notifié) als het een vonnis bij verstek van de Politie rechtbank geldt, wanneer integendeel krachtens art. 187 een betekening noodig is voor bij verstek door Boetstraffelijke Rechtbanken uitgesproken vonnissen;

Aangezien de eerste rechter om die meening bij te treden een verschil maakte tusschen de in artikel 151 en 187 W. S. V. gebruikte Fransche woorden «notifié» en «signifié»;

Aangezien echter geen onderscheid dient gemaakt, wat bewezen is door de Nederlandsche tekst die dezelfde woorden als de Fransche heeft, en die in de twee bedoelde artikels hetzelfde woord «betekend» gebruikt. Art. 151 zegt namelijk : «het (verzet) kan ook worden aangeteekend door een akte betekend zoodat is gezegd in art. 187 : «het verzet wordt betekend aan het Openbaar Ministerie...»

Aangezien bijgevolg het vonnis a quo dient hervormd, en het onregelmatig verzet nietig verklaard

Om deze redenen :

De Rechtbank, rechtdoende tegensprekelijk aanvaard het beroep, zegt voor recht dat het verzet van betichte niet onvankelijk was en doet diensvolgens het vonnis a quo, in dato 6 Februari 1934, te niet.

(1) In boetstraffelijke zaken mag men enkel verzet aantekenen bij deurwaardersakte betekend aan het Openbaar Ministerie. Alle andere wijzen zijn uitgesloten zoodat blijkt uit een vonnis van de Boetstraffelijke Rechtbank van Antwerpen in dato 5 Maart 1934 (8e Kamer). Zie in zelden zin Hayoit de Termicourt op. cit. bl. 728; Gent 13 Nov. 1910 II 47; Brussel 26 November 1909; Pas 1912 II 310; 6 Mei 1931 R. D. P. 853. L. Cornil in R. D. P. 1909 Hoofdstuk XIX.)

WERKRECHTERSRAAD VAN ANTWERPEN

11 APRIL 1934

Voorzitter : M. Dieltiens
Rechtskundig bijzitter : Mter Vlietinck
Pleiters : Mters J. Timmermans en J. De Clercq

DAGBLADSCHRIJVER VAN BEROEP. — WERKRECHTERSRAAD ONBEVOEGD. — ONTIJDIGE OPZEG.

Alhoewel de dagbladschrijver van beroep door een dienstcontract gebonden is, valt hij niet onder de bevoegdheid van den Werkrechtersraad.

V. R. t/ Dagblad De Schelde

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder Jules Schmit in dato van 27 Februari 1934, strekkende tot betaling eener som van frs. 5400.— ten titel van vergoeding wegens onrechtmatige plotselinge doorzending, met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien de poging tot verzoening ter zitting aangewend vruchteloos is gebleven;

Aangezien het geschil gesproken is uit eene overeenkomst gesloten tusschen aanlegger, dagbladschrijver van beroep en het beheer van een dagblad;

Aangezien de hoedanigheid van beroepsdagbladschrijver bewezen wordt door de omstandigheid dat hij drager was van of aanspraak maken mocht op eene reispas kaart op de Belgische spoorwegen, die alleen aan dagbladschrijvers van beroep wordt verleend;

Aangezien wel is waar, in de afwezigheid van eenen stelligen tekst in tegenstrijdigen zin, de beschikkingen der wet op het dienstcontract toepasselijk zijn op den rechtstoestand van den dagbladschrijver (Vonnissen van dezen Raad, 30 Oktober 1929, Rechtspraak omtrent Werk- en Dienstverhuring IIe jaargang bl. 48), de professionnele dagbladschrijver niet berechtbaar is voor de Werkrechtersraden, zoodat afgeleid wordt uit de weglating van vermelding dier soort van geestesarbeiders in art. 4 7° der wet van Juli 1926; dat enkel de correctoren van dagbladen en de bedienden van hun bestuur vermeld worden onder de werknemers die als bedienden worden beschouwd;

Om deze redenen :

De Werkrechtersraad, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart zich onbevoegd, wijst aanlegger af van zijnen eisch en veroordeelt hem tot de kosten van het geding.

Eisch in vrijwaring.

Dagblad De Schelde t/ J. S.

Pleiters: Mters Verlaet en J. Timmermans.
Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder Henri Verhulst in dato van 15 Maart 1934, ten einde er te hooren bevelen dat verweerder zal gehouden zijn tusschen te komen in het geding hangende tusschen den Heer L. Van Rousseit en aanlegster, en de vervolgingen tegen deze laatste gericht te doen ophouden, zich te hooren verwijzen haar te waarborgen tegen de veroordeelingen die tegen haar zouden kunnen uitgesproken worden in hoofdzaak, infresten en kosten, zich te hooren verwijzen tot de kosten;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien de poging tot verzoening ter zitting aangewend vruchteloos is gebleven;

Aangezien de eisch in vrijwaring het gevolg is van de zaak Van Rousseit t/ Dagblad De Schelde en de regels nopens de verknochtheid dus van toepassing zijn;

Aangezien het nieuw artikel 37bis der wet van 1876 op de bevoegdheid beslist dat de eischen in vrijwaring moeten gebracht worden voor den rechter die van den oorspronkelijken eisch kennis neemt (2°);

Aangezien bijgevolg ook de eisch als onontvankelijk hoeft te worden beschouwd;

Om deze redenen:

De Werkrechterraad, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende, wijst aanlegster af van haren eisch en veroordeelt haar tot de kosten van het geding.

Aldus gevonnisd en uitgesproken ter openbare zitting van 11 April 1934.

Nederlandsche Rechtspraak

Rb. GRONINGEN, Kort geding, 1 December 1933.

President: Mr. F. J. Lisman.

PANDBESLAG OP EEN BIJ GEARRESTEERDE GESTALDE AUTO. — MISBRUIK VAN RECHT.

Pandbeslag kan niet worden gelegd op een auto, door gearresteerde (garagehouder) voor een derde in zijn garage gestald: de auto wordt immers niet gebezigd om de garage te doen beantwoorden aan haar bestemming en dient dus niet tot «stoffering» in den zin van art. 1186 B. W. Het leggen van beslag op onontbeerlijke bedrijfs-hulpmiddelen ter zake van een vordering van f. 60.30, terwijl de gearresteerde een tegenvordering pretendeert welke aanleiding zal geven tot een kantongerecht-procedure naast de rechtbank-procedure tot vanwaardeverklaring, is in strijd met de wijze waarop men van zijn recht mag gebruik maken.

M. Zahn, garagehouder, te Groningen, eischer, proc. Mr. T. Bout
tegen J. W. M., koopman, te Groningen, gedaagde, proc. Mr. X.

Wij, President, enz.

In rechte:

Overwegende, dat eischer opheffing van het in dezen gelegd pandbeslag vraagt, op grond:

1. dat gedaagde geen vordering op eischer heeft;

2. dat gedaagde iets in pandbeslag heeft genomen, wat daarvoor niet vatbaar is, n.l. de auto;

3. dat gedaagde veel meer in beslag heeft genomen dan ter verzekering van zijn luttel vordering noodig was;

4. dat eischer door het vexatoir beslag zeer wordt benadeeld zonder dat dit wordt gerechtvaardigd door het belang van gedaagde;

O. wat de vordering betreft, dat dit was eene huurvordering groot f. 119, te verminderen met f. 8.70 blijft f. 110.30, en voorts, naar tusschen partijen ter terechtzitting kwam vast te staan te verminderen met een afbetaald bedrag van f. 50, zoodat resteert 60.30;

O. dat eischer deze vordering gecompenseerd acht door een tegenvordering groot f. 60 wegens stalling van gedaagdes auto gedurende 10 maanden ad f. 6 per maand in de door eischer van gedaagde gehuurde garage;

O. dat gedaagde deze tegenvordering ontkent, aanvoerende dat hij met eischer zou zijn overeengekomen, dat zijn auto gratis in de door eischer van hem gehuurde garage zou stallen;

O. dat gedaagde ter aannemelijkmaking van de overeenkomst tot gratis stallen, heeft overgelegd twee schriftelijke getuigenverklaringen omtrent hetgeen eischer met betrekking tot het gratis stallen tot die getuigen zou hebben gezegd, doch Wij die verklaringen niet voldoende achten om Ons aannemelijk te doen zijn, dat inderdaad gratis stalling was overeengekomen, daar een verkeerd verstaan of begripen van eischers mededeelingen niet uitgesloten mag worden geacht, te meer niet, daar eischer een vreemdeling is en de Nederlandsche taal, zooals Wij hebben kunnen constateeren, wel behoorlijk spreekt, doch niet volkomen beheerscht;

O. dat Ons anderzijds het bestaan van de tegenvordering niet zoodanig aannemelijk is gemaakt, dat Wij op dien grond het beslag niet kunnen opheffen;

O. dat echter naar Onze meening wel juist geacht moet worden eischers stelling, dat de auto niet voor pandbeslag vatbaar was, daar hij niet valt onder «stoffering» van het gehuurde garagegebouw, als bedoeld in art. 1186 B. W.;

O. toch, dat van dezen auto, welken eischer

in de gehuurde garage stalde en welk voertuig hij bezigde voor den verhuur, niet kan worden gezegd dat het roerend goed is, hetwelk gebezigd wordt om het garagegebouw geschikt te doen zijn voor het gebruik, waartoe het bestemd is, daar toch het in dat gebouw bewaren van auto's is doelen niet middel en het aan de geschiktheid van het garagegebouw voor het doel waarvoor het onder meer bestemd is, namelijk het bewaren van auto's, niet doet of afdoet, of zich daarin al dan niet een auto ter bewaring bevindt;

O. dat dan ook het beslag op den auto als onrechtmatig gelegd behoort te worden opgeheven;

O. enz.;

O. dat het beslag is gelegd voor een vordering van slechts f. 60.30 en op voorwerpen welke eischer, zooals gedaagde moest weten, in zijn bedrijf noodig had:

dat gedaagde in plaats van zijn vordering bij den Ktr. op de gewone wijze aanhangig te maken, heeft verkozen een kostbaar beslag te doen leggen, hoewel de weigering tot betaling berustte op een gepretendeerde tegenvordering en hoewel de eischer, zooals ter terechtzitting is gebleken, en niet is weersproken, nog twee D. K. W. auto's en een inboedel bezat;

dat dit beslag, indien eischer niet voor het daarin voor hem gelegen ongerief zich bukte en alsnog betaalde, onvermijdelijk een rechts-procedure tot vanwaardeverklaring tengevolge moest hebben en eischer, waarbij zich op compensatie beroepende, zich door gedaagde zou zien tegengeworpen, gelijk deze ook verklaarde voornemens te zijn te doen, dat zijn tegenvordering niet liquide was en dus niet in compensatie gebracht kan worden;

dat dan eischer, die vordering niet reconventioneel kan instellen, deze bij den Ktr. aanhangig zou moeten maken;

O. dat Wij deze handelwijze van gedaagde in strijd achten met de wijze, waarop men van zijn recht mag gebruik maken — voor zoover hier dan een recht bestond — en met de zorgvuldigheid welke de eene burger jegens den anderen in het maatschappelijk en rechtsverkeer heeft in acht te nemen, zoodat Wij; indien ons, toen het verlot tot beslag werd gevraagd, bekend geweest ware hetgeen ons thans ter terechtzitting is bekend geworden, het verlot niet zouden hebben verleend, waaruit volgt dat wij thans het beslag opheffen en buiten werking stellen;

enz..

Weekblad van het Recht
8 Mei n° 12745.

Wetgeving

WETSONTWERP
TOT WIJZIGING VAN DE WET
VAN 15 MEI 1912
OP DE KINDERBESCHERMING
MEMORIE VAN TOELICHTING

Mevrouw, Mijne Heeren,

Als men artikel 64, eerste alinea, van de wet van 15 Mei 1912 in verband brengt met de bepalingen van de wetten op de strafvordering waar dat artikel naar verwijst, blijkt dat, in den tegenwoordigen staat van de wetgeving, de persoon, die nadeel ondergaat wegens een misdrijf genoemd feit, gepleegd door een door den kinderrechter te vonnissen minderjarige, niet alleen, zooals in correctionele zaken, het recht heeft voor de rechter bij uren de zaak door de dagvaardiging van het openbaar ministerie aanhangig gemaakt werd tusschen te komen om de vergoeding van die schade te bekomen, maar daarenboven nog het recht, door de zaak rechtstreeks bij dien rechter of den onderzoeksrechter aan te brengen, de vordering tot toepassing van de maatregelen tot bewaking, opvoeding of behoeding te doen inzetten.

Maar, krachtens artikel 32 van dezelve wet wordt hem, in tegenstelling met wat in correctionele zaken geschiedt, het recht om hooger beroep in te stellen ontzegd, zelfs wat zijn uitsluitend burgerlijke belangen betreft, en het kind, of zijn ouders, of voogden, of personen, die met de zorg over het kind belast zijn, hebben, zelfs wat hun burgerlijke veroordeelingen betreft, evenals wat betreft de maatregelen tot bewaking, opvoeding en behoeding, dit recht alleen, voor zoover de beslissing van den rechter voor gevolg gehad heeft hun het kind te ontnemen; ten slotte heeft geen enkel ander persoon, die burgerlijk verantwoordelijk verklaard wordt voor de door het kind gepleegde feiten, bij voorbeeld zijn onderwijzer, in geen enkel geval dit recht om hooger beroep in te stellen.

Het recht van het openbaar ministerie tot het instellen van hooger beroep is, daarentegen, algemeen en van toepassing op al de door den rechter op zijn vorderingen genomen beslissingen.

Tegen dat regime worden terecht bezwaren ingebracht.

De redenen, die het recht van de burgerlijke partij wettigen om, in strafzaken, de publieke vordering te doen inzetten, om in het niet-optreden van het openbaar ministerie te voorzien, bestaan niet wanneer het geldt een kind, dat geen delinquent is en het niet kan zijn, voor den kinderrechter te brengen.

Daarentegen heeft het vonnis, gewezen op de vordering, die door het openbaar ministerie als tolk van de maatschappij vóór den kinderrechter wordt gebracht, wat betreft het bestaan of het niet bestaan van het feit dat het kind ten laste gelegd wordt, krachtens van gewijsde «erga omnes», dus tegenover den benadeelden persoon; het is derhalve rechtvaardig, dat bedoelde persoon in de ingestelde vordering kunne tusschenkomen.

Hem dit recht te weigeren zou de noodzakelijkheid insluiten, door een bijzondere van het gemeen recht afwijkende bepaling, aan de uitspraak

van den kinderrechter die kracht van gewijsde te ontnemen. Dat middel zou het groot nadeel hebben een tegenstrijdigheid mogelijk te maken tusschen de uitspraak van den kinderrechter en die van de burgerlijke rechtsmacht, tegenstrijdigheid die ongetwijfeld afbreuk zou doen aan het gezag van die uitspraken.

Het recht om zich burgerlijke partij te stellen levert voor de benadeelde partij onbetwistbaar aanmerkelijke voordelen op. Het laat aan bedoelde burgerlijke partij onder meer toe, hooge proceduurskosten (dagvaarding, pleitbezorger) te vermijden; het doet tijd winnen.

In het ontwerp wordt derhalve de bevoegdheid van den kinderrechter behouden om uitspraak te doen over de teruggaven en schadevergoedingen van de benadeelde partij en het recht voor die burgerlijke partij om met het oog daarop, voor den kinderrechter tusschen te komen, behalve, dat spreekt van zelf, in het geval van artikel 14 (bestrafing door de ouders); het breidt dat recht van tusschenkomst uit tot elken belanghebbenden persoon, bij voorbeeld: een burgerlijk aansprakelijke persoon die niet in de zaak zou betrokken geweest zijn; maar het beperkt uitdrukkelijk dit recht alleen tot de burgerlijke belangen die in het geding betrokken zijn, zoodat het slechts kan uitgeoefend worden indien de vordering van het openbaar ministerie ingesteld is en het blijft zonder invloed op de vordering.

Alleen het openbaar ministerie zal voortaan het recht hebben de zaak bij den kinderrechter aanhangig te maken, zelfs wanneer het een feit geldt, dat gequalificeerd wordt als een misdrijf, waarvan de vervolging door de tegenwoordige wetgeving aan een openbaar bestuur voorbehouden wordt; maar in dat geval, zal de vordering van het openbaar ministerie afhankelijk zijn van de klacht van dat bestuur, dat eventueel in het geding zal tusschenkomen om zijn belangen te vrijwaren.

Het is het stelsel dat door de Fransche wet van 22 Februari 1921 aangenomen werd.

Wanneer het feit dat het kind ten laste gelegd wordt gequalificeerd wordt als een misdrijf waarvan, krachtens de thans van kracht zijnde wetten, de vervolging niet ontvankelijk is dan op klacht van de benadeelde partij, zal die beperking van toepassing blijven op de vordering van het openbaar ministerie voor den kinderrechter, krachtens de verwijzing naar die wetten, die in artikel 64 van de wet van 15 Mei 1912 vervat is.

Naar luid van de bepalingen van het Wetboek van strafvordering, die krachtens dat artikel 64 in dezen van toepassing zijn, heeft het openbaar ministerie het recht, — en het ontwerp laat het ongewijzigd — om den minderjarige en de burgerlijk aansprakelijke personen voor den kinderrechter te dagen ten einde ze in de kosten en tot de teruggaven te doen verwijzen; maar de eisch tot schadevergoeding moet principieel, evenals onder de tegenwoordige wetgeving bij wijze van tusschenkomst uitgaan van de benadeelde partij.

Naar het voorbeeld trouwens van artikel 85 van het Veldwetboek, wordt door de wet van 15 Mei 1912, een afwijking van dit principieel ingevoerd, die heilzaam mag genoemd worden. De tweede alinea van artikel 24 luidt:

«Indien de schadevergoeding niet meer dan 50 fr. bedraagt, mag de rechter die toewijzen, op aanklacht van den belanghebbende, geveiseerd door den burgemeester en verzegeld van een proces-verbaal tot raming der schade, opgemaakt door dezen ambtenaar.»

Die bepaling werd ingevoerd om, jegens de ouders van den minderjarige, voor een bijzonder doeltreffende en spoedige bestraffing te zorgen, van niet al te zware misdrijven (strooperij, boschmisdrijven, geringe diefstallen) die door het kind dikwijls ten behoeve van de ouders en op hun aanstoking gepleegd werden.

Maar het bedrag van 50 frank tot hetwelk het toepassingsgebied van de bepaling beperkt is, is thans klaarblijkelijk ontoereikend.

Het ontwerp voert dat bedrag op tot 500 frank.

De redenen die de tusschenkomst in eersten aanleg rechtvaardigen van hen, wier burgerlijke belangen door het aan het kind ten laste gelegde feit gekrenkt zijn, vergen dat hun, binnen de grenzen van hun burgerlijke belangen, het recht verleend wordt om hooger beroep in te stellen, en, omgekeerd, dat hetzelfde recht toegekend wordt aan de partijen, tegen welke zij de bescherming van die belangen vervolgd hebben, d.i. aan het kind, aan de ouders, aan den voogd en aan de personen wien de bewaking over het kind werd opgedragen. Maar dan heeft ook de beperking van hun recht om hooger beroep in te stellen, zooals die door de wet van 15 Mei 1912 gehuldigd wordt, geen reden van bestaan meer.

Het openbaar ministerie ten slotte, moet het door die wet toegekende recht om hooger beroep in te stellen, behouden.

De uitbreiding, ten behoeve van het kind en van zijn vertegenwoordigers, van het recht om hooger beroep in te stellen, tot de beslissingen die het kind treffen, zelfs zonder het hun te ontnemen, is trouwens gewettigd door het zedelijk en stoffelijk nadeel dat de vaststelling alleen van het ten laste gelegde feit, aan het kind en aan zijn ouders veroorzaakt.

Dat zijn de regels, die door artikel III van het ontwerp ingevoerd worden.

Bedoeld ontwerp bevat geen enkele overgangsbepaling: daar de voorgestelde wet een proceduurewet is, zal zij, overeenkomstig de algemeene beginselen, van toepassing zijn op de hangende rechtsdingen. De eer in gehuldigde beginselen zijn van dien aard dat hun toepassing op die rechtsdingen strooken met al de er in betrokken belangen.

De Minister van Justitie,
P.-E. JANSON.

WETSONTWERP

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:
Onze Minister van Justitie is gelast, in Onzen Naam, bij de Wetgevende Kamers, het wetsontwerp in te dienen waarvan de inhoud volgt:

Artikel één.

De volgende bepalingen worden in de wet van 15 Mei 1912, na artikel 30, Ingevoegd:

Art. 30bis. — Behoudens het in artikel 14 voorziene geval, kan de vordering tot toepassing van

de maatregelen tot bewaking, opvoeding en behoeding, slechts door het openbaar ministerie uitgeoefend worden, zelfs indien de vervolging uit hoofde van het als misdrijf gequalificeerde feit, volgens de van kracht zijnde wetten, aan de openbare besturen voorbehouden is; maar, in dat geval, is de vordering van het openbaar ministerie slechts ontvankelijk indien het betrokken bestuur een aanklacht ingediend heeft.

Art. 30ter. — De tusschenkomst van dat bestuur en die van de benadeelde partij of van om het even welk ander belanghebbenden persoon, is beperkt tot de vervolging van hun burgerlijke belangen; zij is niet ontvankelijk voor den onderzoeksrechter.

Art. 30quater. — Indien de schadevergoeding niet meer dan 500 frank bedraagt, wijst de rechter, bij wien de zaak door de dagvaarding van het openbaar ministerie aanhangig gemaakt werd, die toe aan de benadeelde partij, op haar aanklacht geveiseerd door den burgemeester en verzegeld van een proces-verbaal tot raming der schade, kosteloos opgemaakt door dezen ambtenaar.

Art. 2.

De tweede alinea van artikel 24 van de wet van 15 Mei 1912 vervalt.

Art. 3.

De eerste alinea van artikel 32 van bedoelde wet is opgeheven en door de volgende bepaling vervangen:

De uitspraken van den kinderrechter zijn vatbaar voor hooger beroep:

in al hun bepalingen, vanwege het kind alsook vanwege de ouders, den voogd of de personen wien de bewaking van het kind opgedragen is;

vanwege het openbaar ministerie, voor zoover die uitspraken betrekking hebben op de vordering tot toepassing van de maatregelen tot bewaking, opvoeding en behoeding, op de kosten, de teruggaven en, in het geval van artikel 30quater, op de schadevergoeding;

vanwege de besturen, de benadeelde of burgerlijk aansprakelijke personen of de andere belanghebbenden, die in eersten aanleg, met betrekking tot hun burgerlijke belangen, tusschengekomen zijn.

Gegeven te Brussel, den 23n Januari 1934.

Van 's Konings wege:

De Minister van Justitie,
P.-E. JANSON.

De Vervlaamsching van het Gerecht

Nog steeds nieuwe amendementen...

Amendementen voorgesteld door de Regering aan den nieuwen tekst van de Commissie

Art. 24.

Een nieuwe alinea 3 inlasschen luidend als volgt:
«Voor het Militair Gerechtshof rechtdoend in eersten en in laatsten aanleg, wordt de taal van de rechtspleging bepaald overeenkomstig de regelen van artikel 18.»

Art. 40.

Na alinea 1 een nieuwe alinea toevoegen luidend als volgt:

«Evenwel, de eenvoudige weglating van de vermelding van een bepaling dezer wet die toepassing vond, geeft slechts aanleiding tot een geldboete van 50 frank ten laste van den griffier.»

Art. 50.

Aan artikel 50 een 4° toevoegen luidend als volgt:
«In alinea 1 van artikel 134 van dezelve wet wordt het getal 8 vervangen door het getal 9.»

Art. 51.

N° 5° van artikel 51 op te stellen als volgt:
«Het bewijs der kennis van de eene of van de andere van beide landstalen wordt geleverd door overlegging van een studiebewijs afgeleverd door een onderwijsinrichting onderworpen aan de wet van 24 Juli 1932 houdende de taalregeling in het lager en in het middelbaar onderwijs.»

«Het bewijs der kennis van de andere landstaal wordt geleverd door middel van een examen dat bestaat in een mondelinge en een schriftelijke proef. Een Koninklijk besluit bepaalt de stof van dit examen alsook de samenstelling en de werkwijze van de jury, die het afneemt.»

«Wordt geen studiebewijs overgelegd, dan wordt het bewijs der kennis van beide landstalen geleverd door middel van het in de vorige alinea voorziene examen.»

Art. 58.

In het 1° van artikel 58, na de woorden «doctor in de rechten», de woorden «of het diploma van candidaat notaris of van licentiaat in het notariaat» invoegen.

Art. 63bis.

Een artikel 63bis invoegen luidend als volgt:

Art. 63bis. — De werkelijke en plaatsvervangende rechters in de rechtbanken van koophandel, de voorzitters en de ondervoorzitters inbegrepen, die in functie zijn bij het van kracht worden van deze wet moeten, binnen de maand na dien datum, de bij artikel 45 van deze wet voorziene verklaring overmaken aan den Minister van Justitie. (Wordt deze verklaring niet overgemaakt, dan worden zij als ontslagnemend aangezien op den datum van 15 Maart 1935.)

Den tweeden Zondag van de maand Januari 1935 zullen verkiezingen voor de rechtbanken van koophandel plaats hebben ter voorziening in de mandaten der ontslagnemende rechters. Er zal gebruik worden gemaakt van de kiezerslijsten voor de rechtbanken van koophandel en van de groepering der gemeenten die gediend hebben voor de verkiezingen van 1933. De kandidaten zullen op afzonderlijke lijsten worden ingeschreven naar gelang zij in 1933 verkozen rechters moeten vervangen. De gekozen leden zullen den termijn voleindigen van degenen die zij vervangen.

In de vervanging van de ontslagnemende voorzitters en ondervoorzitters wordt voorzien door de algemeene vergadering van de leden der rechtbank, met inbegrip van de plaatsvervangende rechters, bij het in dienst treden van de nieuwgekozen rechters, binnen de vormen voorzien bij artikel 9 der wet van 13 Juni 1924 gewijzigd bij de wet van 10 April 1934. De op dien datum gekozen voorzitters en ondervoorzitters zullen den termijn voleindigen van degenen die zij vervangen.

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antw. (C. Van Gerwen).